

ORBÁN JÁNOS DÉNES

## Ó én marha ki nem hittem Kosztolányit

*... beköltöztem egy ablakmélyedésbe  
ölemben puha pormacska dorombol  
szúpercegés festi alá a sóhaj  
mi fölszakad a sárga villamosból  
kis pókok szóttek bús szememre vásznat  
csillámló porból hull reá a festmény  
szitáján át lelkem lényekere bámul  
mint lejtene az utca hosszú testén...*

*... a rosszleányok – mondják – arra laknak  
csipkés házakban  
kutyáik nem ugatnak  
fehér arcuk pirosnak csak te látod  
arra laknak – mondják – a rosszleányok...*

*...most épp egy óra esti nyugalom van  
szobámban minden olyan kosztolányis  
narancs fény hull teázóasztalomra  
és szemben ül a játszótárs a lány is  
térzenét enged át az ablakom  
teát iszik és boldogan nevet rám  
„hiába futsz már rég benned lakom  
mint fűszeres boltja fölött a reklám  
amit csak látsz oly szép és egyszerű  
»mindent mi ízlik itt található«  
míg élek én az életed derű”  
beláthatom az élet máma szebb  
szobám most álmos szépekkkel telik  
tintaszőnyeg bódító cigarett  
magadban ő és szobádban ó te itt  
fények sétálnak lassu-boldogan  
szememen nyirkos templomablakon  
teát iszik  
s már nem tudom hogyan ...*



*... élhettem volna én is – benne – akkor  
a szende lírát magam elé tartva  
mint elmosódott fáradt sárga festményt  
vagy porvirágos fakó ablakocskát  
világ-nézni ópium-ókulárét  
színes tintákban feredni s rút Kaján  
hangját csupán megsűrűve hallani  
– alvó szomszédom vén köhécselését ...*

## A Hold, kíváncsi Nap se

*Az indulást a Hold, kíváncsi Nap se  
látta. A parton óriási máglyák  
étek, midőn végül megérkezénk. Ők  
régóta vártak, így nem is pihentünk.  
Kilenc bűnöst íteltünk tűzhalálra,  
hét szűz leányt áldoztunk istenünknek.  
Megosztottuk, ki megmaradt, magunk közt;  
testünk, lelkünk, lovunk is jóllakattuk.*

*És térden űk, s a szem amerre láthat,  
köröttünk miriád lépésnyi birtok,  
erdő, homok s folyékony föld a tenger,  
s amott a város hordja kézjegyünket.  
Kifordított emberként egyre lüktet,  
olyan az ég legeslegszebb vörösse,  
rubin éther az antracit paláston,  
mi összeér, ím, csókolóz tűzünkkel.*

*Gyönyör csodálni, amint láng emészti  
a bűnt, halandó, hitvány földi testet,  
halál urának lenni, és beszívva  
az égő test szagát, megmosni vérben  
kezed s a kést; és élni, visszaélni  
a földi és az égi hatalommal,  
s eltűnni bűvös ködben, hogy ne lesse  
a távozást a Hold, kíváncsi Nap se.*

## A talponálló

*Most lírom reggeli lírám: a  
talponállót,  
hol annyi minden történ  
míg talpon állok,*

*a talponállót, ahol több szabad,  
hol egy kávéval megválthatom  
tartózkodásomat.*

*S mik üldöznek este, szárnyas kutyái  
a zűrzavarnak,  
most békében oldalognak a hamuzóban  
a fogalmak.*

*A talponállóban magától értetődően pihen  
a megreggelizett idő;  
tudom, ki vagyok én, és már tudom, igen,  
hogy ki ő.*

*Innen látok rá a világra, tisztán, és elönt  
a szerelem;  
meghallgatok rádiót és barátot,  
beszélek okosan,  
és jó nekem.*

*És játszhatom kényszertelenül a legemberibb  
szerepet,  
a kínálkozót, az ösztönöst, hogy mindenki szeret  
és én szeretek,*

*a talponállóban, ahol több szabad,  
hol egy kávéval megválthatom  
boldog-  
és szabadságomat.*